

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 11. marts 2021
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Rebekka Bormann Thorn
Sagsnr.: 2021-0030-5610
Dok.: 1845570

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 661 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 12. februar 2021. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Nick Hækkerup

/

Mette Johansen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 3392 3340
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 661 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for, om det er i strid med forbuddet mod forskelsbehandling på grund af offerets handicap at lade det komme offeret til last i en retssag eller bringe det op i enhver retssag, hvis offeret har en psykisk funktionsnedsættelse som eksempelvis ADHD eller Borderline?”

Svar:

Som det fremgår af Justitsministeriets samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 657 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg, er der som udgangspunkt fri bevisførelse i Danmark, idet det dog følger af retsplejelovens § 185, stk. 1, at bevisførelse om et vidnes almindelige troværdighed kun må finde sted på den måde og i den udstrækning, som retten bestemmer.

Det følger derudover af retsplejelovens § 880, 2. pkt., at rettens bedømmelse af bevisernes vægt ikke er bundet ved lovregler. Bestemmelsen fastsætter princippet om rettens frie bevisbedømmelse. Princippet indebærer, at retten ved afgørelsen af, om det er bevist, at tiltalte er skyldig, skal forholde sig til alt, der er kommet frem under bevisførelsen. Det er således op til retten at forholde sig til betydningen af de enkelte beviser ved afgørelsen af, om det er bevist, at tiltalte er skyldig, eller om der er begrundet tvivl. Der er tale om et helt grundlæggende princip i strafferetsplejen, som er med til at sikre retssikkerheden og domstolenes uafhængighed.

Det er således op til domstolene at vurdere, både om et bevis vedrørende et vidnes, herunder forurettedes, troværdighed er relevant at føre, og hvordan beviser skal vægtes i sagen. Såfremt der lægges vægt på et bevis vedrørende forurettedes diagnose er det udtryk for, at retten har fundet beviset relevant for bedømmelsen af sagen. Dette vurderes ikke generelt at rejse spørgsmål i forhold til diskriminationsforbuddet i hverken Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14 eller artikel 5 i FN's Konvention om Rettigheder for Personer med Handicap.